

COM ARRIBAR-HI.

Per arribar al Castell de Font-rubí, o al també anomenat Castellot, es pot fer des de diferents vessants. Partint del nucli de Font-rubí, concretament des del cementiri de l'església de St. Pere i St. Feliu, existeix un corriol costerut que puja força directe fins a les ruïnes del castell medieval. La pendent s'acosta al 45%, remuntant des dels 666 m fins els 762 m sobre el nivell del mar en ben poc tros.

Existeix però, un altre camí que puja per l'obaga del Castellot. Tot i existir forces indrets des d'on iniciar aquest accés alternatiu, és recomanable fer-ho des del camí que parteix de Cal Febres, just entrant al Coll de la Barraca a mà dreta. El trajecte, que també es pot realitzar en vehicle tot terreny, coincideix segurament amb "l'oficial" i és menys difícil tot i que és molt més llarg. Aquest, un cop endinsats al bosc, deixa dos petits trencalls a mà dreta, al tercer, cal pujar fent ziga-zaga fins arribar a l'explanada que corona el Castellot. A partir d'aquí hem de seguir un caminet en direcció est, fins que, darrera els pins, aparegui el torero del castell.

HISTÒRIA.

Es creu que la primera etapa del Castell de Font-rubí es va construir a finals del segle IX, és a dir, ara fa més de 1100 anys. Aquest servia de vigilància del pas estratègic de la Via Mesadera o Carrerada, i de lloc de defensa i refugi de les ràtzies sarraïnes. Cal recordar que l'any 851 l'exercit àrab saquejava Barcelona, i el Penedès va ser víctima de diversos assalts.

El castell s'integrava dins la línia de defensiva que anava des de Castellví de Rosanes, passant per Font-rubí fins l'actual terme de Querol, dins la Catalunya vella, a l'est del riu Gaià, segons la frontera pactada l'any 810 per Carlemany amb els àrabs.

Sembla que el primer propietari del castell fou Ansulí i la seva muller Druda. El seu fill, Sendred, fou el senyor feudal durant la primera meitat del segle X. Senyors, que propietaris segurament d'altres baronies i territoris varen ser precursors de la dinastia dels Queralt, barrejant-se posteriorment amb els Cardona, Cervelló i d'altres. La baronia de Font-rubí, a anat passant d'una mà a l'altra fent algun salt dinàstic per falta de successió.

Segurament el Castellot va ser totalment deshabitat a principis del segle XVI amb el despoblament de Font-rubí i tot Catalunya, després de la guerra civil del 1462 que es perllongà fins al 1472, quan finalment Joan II d'Aragó, pare de Ferran II el Catòlic, s'afiançà al tron després d'una llarga disputa successòria.

LA LLEGENDA DEL CASTELL DE FONT-RUBÍ O DE L'ENCANTADA

Existeixen diverses versions de la llegenda de l'Encantada, que s'han anat explicant pels barris de Font-rubí i les Cases Noves de la Mata. Diu així:

– Eren festes a Font-rubí i el veïnat ballava a l'era de Can Fàbregues, al bell mig del poble. De Can Fàbregues n'eren filles tres formoses joves, les quals dansaven tot fruïnt de la celebració.

En mig de la festa va aparèixer el capellà, portant el viàtic, seguit de tres escolanets tocant la campaneta, per anunciar la gravetat d'un veí. De sobte, els músics –en veure'l– varen aturar-se i tothom es va agenollar davant els auxilis espirituals; tothom excepte una de les filles de la hisenda, la qual va continuar dansant i dansant...

En aquells moments i entre la sorpresa dels presents per tal gosadia, es va sentir una veu celestial i fonda que li deia: "Romandràs condemnada per sempre a viure en forma de serp entre les runes del castell. Només podràs sortir a mitjanit, el dia de Sant Joan, per anar a rentar-te la roba a la font del Llinars." –

S'explica que l'Encantada, durant la nit de Sant Joan, se la pot veure estenent roba blanca o dirigint-se a rentar la roba a la font, tot il·luminant-se amb un fanalet vermell. Diuen, també, que l'encanteri no es desfarà mentre quedin descendents de Can Fàbregues.

EL CASTELL DE FONT-RUBÍ

Si accedim al cim del Castellot pel camí més curt, trobarem després de superar un parell de roques que dificulten l'ascens, les primeres restes del conjunt. Una paret, fent cantonera s'alça uns tres metres entre els pins. S'intueix una base quadrada, dibuixant una cambra força petita. A la paret s'obre una finestra d'espitllera i a la cantonera s'observen interessants detalls en la construcció de la columna o contrafort existent. Aquestes ruïnes corresponen a l'antiga capella del castell, espai religiós, que més tard es traslladaria a baix, al nucli històric de Font-rubí.

Ens hem d'endinsar uns quants metres en aquest petit altiplà per trobar noves restes. A banda i banda de l'altiplà, a ran del penya-segat, dues parets paral·leles ens mostren l'amplada total del castell i al front, a ponent, les restes de la torre completen el poc que en queda. Als murs que hi resten s'hi pot observar alguna finestra sagetera i també alguna curiositat constructiva, com ara algunes rengles de pedres col·locades en forma d'espina. Aquesta tècnica de fer paret s'anomenava "opus spicatum". Tot plegat, sense menysprear la magnífica panoràmica, no decebrà al visitant.

L'excursionista podrà fer menys efímera aquesta gesta escrivint algun pensament als llibres i llibretes que conté una urna de ferro existent, aquesta és al peu d'un pessebre, també de metall, que va col·locar el Centre d'Estudis Rapitencs cap l'any 1990. Fullejant aquests escrits un no es pot sentir sol; amb tanta gent d'arreu de Catalunya, d'Espanya i de l'estranger pujant i baixant a totes èpoques de l'any.